

[Alfred Jensen.]

men dog har det sin interesse at nævne, at tallet i år ligger små 5 000 over, hvad det var året forud og for året 1956. Det siger os dog noget om den konstante arbejdsløshed, og det siger os noget om de opgaver, vi står over for. Mit parti har ikke noget imod at drøfte de bestemmelser, der findes i loven om iværksættelse af offentlige arbejder og om beskæftigelse af arbejdsløse, men det forekommer mig ikke, at de problemer, man har taget op her, hvor man ønsker ændringer i lovgivningen, løser de spørgsmål, vi står over for.

Jeg vil gerne tage det sidste først, spørgsmålet om licitation; ja, hvis det var således, at man sparede penge og nåede frem til, at der blev mere beskæftigelse, er det klart, at vi ville gå ind for en sådan ændring, men jeg må sige, at jeg har den opfattelse, at det ikke bliver billigere, jeg deler her de betragtninger, det ærede medlem hr. Morten Larsen har fremsat.

Jeg kan i og for sig også følge det ærede medlem hr. J. M. Pedersen, når han siger, at han tror, det bliver dyrere, hvis man sender arbejdet ud til licitation. Det er klart, at hvis der bliver en bestemmelse om, at foranstaltninger, der skønnes at koste mere end 25 000 kr., skal udbydes i licitation, vil de, der er interesseret heri, sige, at her er der ingen vej udenom for kommunen, vi skal have licitation. Mestergrise eksisterer imidlertid stadig væk. Det ærede medlem hr. J. M. Pedersen var så flink at sige: se på licitationsreglerne. Han kunne lige så godt have brugt det uhyggelige ord „mestergrisene“. Når han ikke gjorde det, ved jeg ikke, om det skyldes kærlighed til disse mestersammenslutninger, som jo plukker det offentlige, ikke af hensyn til de arbejdsløse, men måske af hensyn til entreprenørerne eller af hensyn til forrentningen af de udgifter, der har været ved anskaffelse af maskineriet. Hvor spørgsmålet er om maskiner eller mennesker, må mennesket komme i første række. Jeg har forstået, at det egentlig også er de betragtninger, der er kommet frem i debatten her i dag, og jeg vil tro, at selv om man underkaster forslaget den nøjeste granskning, vil man vistnok nå frem til, at man lader arbejdet udføre på den billigste måde, og det bliver faktisk ved, at kommunerne får mulighed

for at udnytte det apparat, der er bygget op; det vil give de bedste økonomiske betingelser, også for dem, der skal beskæftiges.

Dernæst er der spørgsmålet om arbejdskraften. Nu er det jo allerede nævnt, at de specialister, der skal til, altid får en fortrinsret, og det er der vel ingen der kan indvende noget imod; men når man så kommer dertil, at man siger, at ud over dem må man også have nogle, som kender arbejdets finesser, så lyder det måske besnærende, dog ikke for en gammel arbejdsmand, absolut ikke. Jeg deler den opfattelse, Lyngsie gav udtryk for, at en arbejdsmand kan lave alt, og netop i de amter, vi har talt om her, hvor der skal sættes arbejder i gang, er der kvalificeret arbejdskraft nok, der er rigeligt af den.

Det kan kun være ønsket om at favorisere visse, der går fra det ene arbejde til det andet, og det har man ikke noget imod, men skal der være en lovgivning, hvorefter man kan hjælpe dem, der kommer lidt bagud, må man også tage virkeligt hensyn til dem. Jeg kender godt de betragtninger, at hvis der ikke var sådanne bestemmelser, kunne den initiativrige mand komme i arbejde før end andre, og det er måske muligt, at den initiativrige mand også er flittig og energisk på arbejdspladsen, men jeg vil gerne sige her, at ikke enhver mand, der kommer til at gå arbejdsløs i flere måneder, mangler lyst til at arbejde, mangler evnen og ikke er flittig på sin arbejdsplads, det kan han udmærket være. Han kan jo være kommet lidt uoverens med sin arbejdsgiver; der er også mange steder, hvor man gerne vil opretholde det gamle forhold, at arbejderne skal gå for, hvad herren vil give. Det stemmer ikke overens med nutidens krav. Det, at en arbejder kommer lidt i strid med sin arbejdsgiver, så at han ikke kan få arbejde på sin egn, er derfor ikke ensbetydende med, at han ikke har energi og kræfter nok til at søge arbejde. Det kan han godt have; men hvor let er det at få arbejde, når der går 60-70 pct. af arbejdsmændene i hans kommune ledig måned efter måned og ikke har chance for at få arbejde? Det er jo en betragtning, man må tage med ind i overvejelserne. Det nytter ikke, at man lytter til den mand, der kommer hæsblæsende og siger: var der ikke den bestemmelse om henvis-